

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 9, Nummer 3
Juli-aug-sept 2003
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge	2
Indrukken Uit Ecuador	3
Tapori/Pomasqui—op weg naar zelfstandigheid	5
Dankjewel allemaal	7
Praktische informatie	8

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee(I)

Zondag 14 september

We zijn inderdaad weer vertrokken...en het kost wat moeite...maar we doen ons best.

...

Het is nu zondagavond en al 21.10 uur... en ik ben net klaar met wat ik voor vandaag wilde doen aan het werk voor de maestria... Ik heb serieus wat achterstand... en moet nu dus keihard werken om de drie weken in te halen... Ik moet toegeven dat ik de eerste dagen van deze week echt wel zenuwachtig rondliep... want we zagen hier niet over het werk... Mijn agenda stond helemaal vol en ik wist niet waar eerst te beginnen...

Maar stillekesaan geraakt alles weer in zijn gewone plooi en kan er weer aan het normale tempo gewerkt worden..., dit wil zeggen... gans de tijd voortdoen maar nu zonder hoofdpijn en zenuwen...

We zijn dus weer vertrokken... om verder te werken aan wat ik altijd droomde om te doen... : het leven van enkele mensen wat mooier en rijker en beter te maken...

....

En ik zou nog vergeten te vertellen over de vliegreis... Want eigenlijk is die zonder problemen verlopen... We hebben ons wel in Zaventem en in Milaan weer goed mogen haasten want in Zaventem was het weer ver gaan naar de terminal en weet je dat we ook in de verkeerde rij stonden om de douane te passeren... Net toen jullie weg waren en wij de ganse rij gewacht hebben... zei een norske douanebeambte.... dat we in de verkeerde rij ston-

den... en we mochten herbeginnen...

De gastjes zijn weer heel flink geweest... gans de tijd... en dat was 27 uur lang, gerekend van toen we uit Kortrijk vertrokken tot we hier in Zambiza aankwamen... Lieneke was op de duur zo moe dat ze al rechtstaand in de rij voor de douane in Quito in slaap viel... Amelietje heeft van niets geweten en keek hier 's anderendaags alleen maar veel rond. In het vliegtuig hebben we heel goed gebruik kunnen maken van de maxicosi... want in geen enkele vlucht hebben we een babybakje gekregen... Dat is het enige minpunt dat we aan Alitalia zouden geven... want eigenlijk hebben ze zich van dat baby'tje helemaal niets aangetrokken... : er mocht voor haar ticket bagage mee, er werd geen enkele keer gevraagd of we iets voor haar nodig hadden, geen zit- of ligplaats... : helemaal niets... Nu, we hadden gelukkig alles zelf mee.. maar ik vraag me toch af of zij eigenlijk wel op de passagierslijst stond... Nu goed, we zijn goed aangekomen en dat is het voornaamste.

...

Voila, het is 22.15 uur : tijd om naar bed te gaan, want om 6.00 uur moeten we weeral op en ondertussen zal Amelietje, die ondertussen al 4250 gram weegt (3550 bij de geboorte) en 53 cm is (49 bij de geboorte) ook wel nog een keer of twee haar moeder nodig hebben...

Indrukken uit Ecuador

(Karen Depoortere uit Leuven is lerares en kent al geruime tijd de muziekgroep Jayac, was al verschillende keren in Ecuador en heeft dit jaar ook de werking binnen Taporí meegemaakt. In dit en volgende nummers even haar indrukken....)

2 maanden Ecuador, van februari tot april 2003, op bezoek bij mijn metekindje Karlijn (de dochter van Tine en Franklin, ook van Jayac) in Zambiza, dus ook een regelmatige bezoeker van Inge en Saulo, Sarah, Lien, Elisa en de toen nog ongeboren baby. 2 maanden ook van wat meewerken in Taporí, Pomasquí, van veel indrukken, positieve en negatieve, blijde en droevige, ... waarover ik jullie graag wat wil vertellen.

Taporí, Pomasquí: zomaar wat losse verhalen die indruk maakten op mij, en die tegelijk ook een mooi beeld geven van hoe Inges project draait, wat er allemaal gebeurt, de variëteit van activiteiten, ... steeds met een oog voor het positieve.

Op een donderdag mocht ik mee met Inge op consultatie bij een traumatoloog met Miguel Ángel. Hij is een levenslustig kind met hersenletsel door een coma na koortsstuipen, waardoor hij een mentale achterstand en een dislocatie van heup, knie en enkel heeft. De mama had gehoord over een team van Amerikaanse specialisten die in Ecuador kinderen komen opereren aan zulke letsels. Ze zouden de 3 operaties doen voor zo'n \$ 600, wat zeer goedkoop is. De mama kwam op consultatie bij Inge met de vraag wat ze moest doen: bezorgd, hoopvol, onzeker. Inge stelde voor om een 2^{de}

opinie te vragen bij een lokale traumatoloog, waarmee ze wel vaker samenwerkt. Die vriendelijke dokter bleek het programma van de Amerikanen te kennen, ze komen elk jaar om te opereren en Ecuadoraanse dokters op te leiden, die dan ook de nazorg op zich nemen. De dokter vond een operatie, zeker van de heup, nodig. Bovendien zou hij zelf assisteren en Miguel Ángel opvolgen achteraf. De mama was heel erg opgelucht: Miguel Ángel zou in goede handen zijn. Ze weet dat het niet makkelijk zou zijn voor haar beweeglijke zoon om enkele weken in het gips te zitten, dat het ook voor haar zware weken zouden zijn. Als ik achteraf Miguel Ángel zag, was hij nog actiever dan vroeger. De operatie was geslaagd!

Ook het verhaal van Margarita maakte indruk. Margarita is een 16-jarig meisje met een zoontje van 3, Stalin. Haar ouders kent ze niet, ze groeide op bij haar oom, die haar met medeweten van de tante misbruikte tot ze zwanger werd. Toen werd ze op straat gezet, waarna ze bij Inge terechtkwam. In Taporí werd Margarita opgevangen: ze werkt er mee in de recyclage van papier en karton, ze woont bij de zusters, waar ze ook meehelpt, ze volgt de avondles om toch haar diploma lagere school te halen, Stalin gaat naar het kinderdagverblijf in Pomasquí. Als ik haar leven vergelijk met dat van mijn 16-jarige leerlingen (ik geef les aan 15-18-jarigen in een middelbare school hier in België), dan is het verschil schrijnend. Marga-

Indrukken uit Ecuador (2)

rita heeft al heel wat verantwoordelijkheden, ze koos er bewust voor om haar zoontje te houden en zelf op te voeden. Die verantwoordelijkheden botsen regelmatig met haar pubergevoelens. Ze wil vrijheid, grenzen verleggen, soms neemt Stalin tijd in beslag, tijd die ze liever wil doorbrengen met haar vriendje. Gelukkig komt Margarita regelmatig bij Inge een babbeltje slaan over wat ze voelt, denkt, wil, ook al vindt ze het soms moeilijk om alles te verwoorden. Ik werkte regelmatig met Margarita aan haar huiswerk: ze was de school namelijk wat beu, het liep niet zo vlot, ze kreeg steeds meer achterstand, wat haar echt demotiveerde. Daarom bekeken we 's namiddags haar huiswerk voor die avond, om haar zo wat zelfverzekender en gemotiveerder te maken. Margarita is zeker niet dom, maar door haar situatie is het moeilijk om zich te concentreren op haar schoolwerk. Nadien gingen ook Soetkin en Heleen nog met haar werken, dus hopelijk heeft Margarita nu haar 2de jaar positief beëindigd. Ze zal blijvende steun nodig hebben, maar ik kan niet anders dan bewondering hebben voor haar inzet, haar doorzettingsvermogen, haar wil om voor zichzelf en haar zoontje een beter leven te bereiken. In het begin volgde ik enkele namiddagen mee consultatie, om zo een duidelijk beeld te krijgen van welke problemen er leven in Pomasqui. Er komen veel jonge mama's met kleine kinderen, vooral voor griepjes, parasieten, inentingen, controle van lengte en gewicht, ... Er komen ook veel zwangere vrouwen op consultatie, met gewenste en ongewenste zwangerschappen, of vrouwen die langskomen voor familieplanning.

Dat zijn meestal lange consultaties, waarbij Inge soms meer psycholoog dan dokter is. Ze probeert samen met de vrouw tot de beste oplossing te komen. Ze laat haar patiënten nadenken, door gerichte en pertinente vragen dwingt ze hen om zelf een beslissing te nemen waar ze helemaal kunnen achterstaan. Op die manier behouden de vrouwen hun waardigheid en voelen ze zich zelf verantwoordelijk voor een eventuele moeilijke beslissing, zoals al of niet een abortus laten uitvoeren bij een ongewenste zwangerschap. Ze weten ook dat ze hier steeds welkom blijven, wat ze ook zullen beslissen, ze voelen dat er hier niet over hen geoordeeld wordt.

Elke woensdag is het druk in de keuken. Dan komt Supermaxi, een grote supermarktketen, zijn overschotten afleveren in Pomasqui. Het gaat dan om producten waarvan de versheidsdatum verstreken is, van overrijp of halfrot fruit en groenten, niet meer zo vers vlees, eieren, kaas, ... Al dit eten komt toe in grote bakken en wordt dan in de keuken verdeeld in gelijkwaardige zakken. Deze verdeling gebeurt afwisselend door één van de 17 mama's voor wie de pakketten bedoeld zijn. Het is een heel werk, niet altijd even proper. Op het eerste zicht leek het mij nogal vernederend, in de rij komen staan voor wat de rijke consumenten van Supermaxi niet goed genoeg meer vinden voor henzelf, maar dat dan wel nog eetbaar zou moeten zijn voor die arme stakkers. Langs de andere kant is het natuurlijk beter dan niks: zonder deze producten zouden sommige kinderen zelden of nooit vers fruit en groenten, of vlees, of kaas eten. En zo heeft elk verhaal 2 kanten....

TAPORI – POMASQUI OP WEG NAAR ZELFSTANDIGHEID.....

Na bijna tien jaar is in Pomasqui vanuit de plaatselijke concrete situatie is een Centro de Salud Integral tot stand gekomen.

Het is niet, zoals dikwijls gebeurt, een geheel dat kant en klaar van uit een bepaalde externe instantie werd neergepoot. Het is langzaam gegroeid, gaandeweg werden bij vaststelling van noden kleinere of grotere diensten toegevoegd.

Inge heeft nu de stap gezet om nog van op afstand mee te coördineren en daarnaast enkel nog als dokter in het geheel mee te werken. De tijd is gekomen om de medewerkers zelf verantwoordelijkheid te laten opnemen en 'hun' centrum te runnen.

De volgende twee jaar wordt de werking nog bijgeschaafd en krijgen de mensen de kans om tot een zekere autonomie en zelfredzaamheid te komen.

Het structurele organigram is nu als volgt ingevuld (stand maart 2003) :

Er is het luik **directie en administratie**:

Inge neemt de globaalverantwoordelijkheid nog voor zich, dit als begeleider van de maandelijkse personeelsvergadering.

Franklin Molano coördineert alle vakjes van de werking.

Alicia Gonzalez is verantwoordelijk voor de administratie en de financies.

Binnen het luik **opvoeding** zijn er twee activiteiten:

Carmen Cavalche , Yvonne Enriquez en Christian Chorlango staan in voor de bibliotheekjes in Zambiza en Pomasqui en voor de rondreizende bibliotheek.

Carmen Cavalche, Jeanneth Machado, Carlos Valdez en Franklin Pullas nemen de avondschoon voor jongvolwassenen en volwassenene voor hun rekening.

De **psycho-revalidatie** is momenteel uitgegroeid tot een zesluik:

Luz Manzano neemt de individuele psycho-pedagogische begeleiding en de ouderbegeleiding voor haar rekening.

Ximena Pavon zorgt voor de psycho-pedagogische begeleiding van de groep

De vroegbegeleiding gaat naar Alba Canas

Patricio Perez staat in voor de kinesitherapie

Logopedie gaat naar Elba Santillan

Ana Cavalche is momenteel op proef binnen de dienst GON-project

Binnen deze dienst werkt ook Marguarita Casas als hulp en voor een deel ook verantwoordelijke voor de recyclage

De tak **gezondheidszorg** wordt opgesplitst in zorg voor het fysische en zorg voor het mentale:

Inge Debrouwere en Nathalia Santillan zijn de dokters en nemen dus de consultaties voor zich. Ze worden hierbij geholpen door Felicia Zambrano.

Het onderdeel 'zorg voor gezonde voeding' staat onder de verantwoordelijkheid van Teresa Pillajo.

TAPORI – POMASQUI OP WEG NAAR ZELFSTANDIGHEID.....(2)

Tapori kan niet draaien zonder de noodzakelijke **dienstenomkadering**:

Isabel Feriga woont met haar gezinnetje in het conciiergehuisje en helpt ook bij het onderhoud van het gebouw. Bij dit laatste werkt ook Rosa Hidalgo mee.

Tapori-Pomasqui bestaat dankzij de inzet van twintig vaste medewerkers en steunt ook nog voor een deel op de vrijwillige medewerking van de ouders van de kinderen.

Alles samen genomen presteren de vaste medewerkers een 390 uur per week, naar onze normen dus 10 voltijdse equivalenten.

Tapori-Pomasqui betaalt daarvoor 3640\$, waarvan 240\$ gerecupereerd worden via de tussenkomst van het Ministerie van Onderwijs, dit voor het avondonderwijs.

Vlug omgerekend komt dat op 43680\$ min de recup 2280\$ geeft 41400\$/jaar.

De **begroting** voor 2003 wordt geraamd op 68400\$ en men zal streven naar een autofinanciering van 16%, reeds een krachttoer als men nog altijd tegen de voortdurende inflatie moet opboksen.

De rekening is echter vlug gemaakt: er moet nog altijd hulp van buitenaf komen, niet alleen voor de werking maar nog voor een stuk verdere uitbouw van het centrum zelf.

Die **materiële uitbouw** is voor een stuk al bezig (een bijgebouw voor recupmateriaal en voor een keuken- en reftervoorziening) en is ook gepland (het optrekken van een verdieping boven het conciiergehuisje). Dank zij de bijdrage van uit de Provincie West-Vlaanderen zal dit kunnen gerealiseerd worden.

Maar de **werking** zelf moet nog de **weg naar de zelfredzaamheid** vinden.

Hier raken we een punt waarover nogal wat kan gediscussieerd. De opvattingen binnen het Ministerie van Ontwikkelingssamenwerking en heel wat diensten en instellingen daarrond lopen soms nog wijd uiteen. In een volgend nummer zetten we enkele punten op een rijtje.

Voor Tapori-Pomasqui worden echter al een aantal stappen gezet: begin van

De gemeente Wevelgem heeft betreffende ontwikkelingssamenwerking een belangrijke stap gezet.

Een aantal tijdsgebonden, kleinschalige en éénmalige projecten worden in de plaatselijke Wereldraad voorgelegd en met de goedkeuring van de leden ter goedkeuring aan het Gemeentebestuur voorgelegd. Daarvoor is binnen de huidige legislatuur telkenjare een budget voorzien. Maar daarnaast heeft men ook gekozen voor het ondersteunen van drie duurzame projecten, één per deelgemeente en voor Inge's deelgemeente nl. Moorsele is Tapori-Pomasqui voorgesteld.

Tapori-Pomasqui zal de kans krijgen vier deelprojecten te realiseren en krijgt daarvoor telkens 5000€startkapitaal .

Er komt een winkel met gezonde basisvoeding, trouw aan de principes van eerlijke handel (2003), een wassalon in het centrum van Pomasqui (2004), het opstarten van een kleine kippenkwekerij (2005) en de uitbouw van een restaurant waar gezonde basisvoeding wordt aangeboden, 'El comedo popular Tapori' (2006);

Binnen die vier projecten komt er tevens een dubbelslag: een aantal mensen zullen er werk vinden en mits een goede organisatie en begeleiding moet er winst worden gemaakt om de werking van Tapori zoals hoger beschreven, te helpen bekostigen.

In feite krijgen mensen die leven binnen een structureel-uitzichtloze situatie, en dat is die van de VierdeWereldmensen , de kans zelf een eigen systeem van mutualiteit, sociaal vangnet uit te bouwen en te dragen. Wellicht zullen zij dat zonder steun, vooral dan financieel, niet helemaal kunnen dragen – we gaan later in op deze gegevenheid - maar Tapori wordt dan toch een ernstige poging in die zin en wellicht een voorbeeldcentrum...en dat is juist de inhoud van de volgende hoofdstukken die Inge nog wil schrijven.

Dankjewel allemaal

Omdat het zo mooi en zo goed geweest is... We hebben twee maanden lang mogen genieten van een zalige vakantie in België ... en we genieten er nog van ... en pinken nog een traantje weg van melancholie en pijn van het afscheid...

Maar we zegden het al zoveel keer : het was zo goed.... goed om onze batterijen weer volledig op te laden en hier weer in het werk te vliegen.

Dankjewel voor de vele keren gezellig samenzijn en voor al het lekkere eten...

Dankjewel voor de intense en mooie gevoelens bij de geboorte van Amelie... en voor al jullie bezorgdheid vooraf...

Dankjewel voor het zingen en dansen... net zoals toen in Anseremme... maar dan nu wel met vele kindjes om ons heen.... die zelf ook dansten en lachten en speelden...

Dankjewel voor de avond in de Cerf en voor het geboortefeest... Het doet zo'n deugd dat jullie ons niet vergeten...

Dankjewel om gewoon zoals vroeger te mogen binnenvallen en een boterham mee te eten en te praten over de grote wereldproblemen...

Dankjewel voor de auto, hij heeft zo goed dienst gedaan...

Dankjewel voor het nachtelijk gesleur met de bagage waarvan een deeltje uiteindelijk toch niet mee mocht...

Dankjewel voor de uitstapjes naar Leuven en Bokrijk en Plankendael en de Pierlapondhoeve... en zowaar ook K3... Dankjewel voor de Efteling... De gastjes dromen er nog van... van doornroosje en van de wolf en de zeven geitjes ... en van de paddestoelen waar de muziek uit komt...

Dankjewel voor de wafels ... en voor zoveel fijne maaltijden...

Dankjewel voor de zee... met neefjes en nichtje... en met nieuwe vriendjes en vriendinnetjes... en voor de rust en mijmering die ze ons gaf...

Dankjewel voor Brugge... om te mogen ronddwalen in zijn straatjes.... om er nooit genoeg van te krijgen...

Dankjewel om voor de gastjes te zorgen als het nodig was en voor het weg en weer rijden voor ons... en voor de vele wastrommels...

Dankjewel voor al het meeleven en meedenken en meezoeken met ons... om een weg te vinden om hier al onze dromen en plannen verder te kunnen uitbouwen...

Dankjewel voor de fijne avonden op het dorp in ons huisje... We vonden het fijn jullie te mogen ontvangen...

Dankjewel voor het huisje aan de Kulak en dankjewel voor de mooie misvieringen...

Dankjewel voor de doop van Amelie...

Dankjewel voor de mooie muziek die jullie speelden op een mooie zomeravond, met cello en viool en gitaar en dwarsfluit...

Dankjewel voor de vele verjaardagsfeestjes met veel taartjes ... en nog meer kaarsjes...

Dankjewel voor mooie avonden bij de fontein...

Dankjewel... we kunnen het niet genoeg zeggen...

En nu... leven we intens verder... met veel onrustiger golven dan we ooit hadden durven denken... met veel meer hoogten en laagten... met veel dieper gevoelens van intens geluk en ook van scherpe pijn... Maar de zee en de maan leerden ons telkens weer dat we geborgen zijn in iets veel groters dan we ooit zelf kunnen begrijpen... dat we geborgen zijn...

Dankjewel om met ons die twee mooie maanden mee te beleven...

Inge en Saulo, Sarah, Lieneke, Elisa en Amelie.
september 2003.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68

NIEUW EMAIL ADRES

E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

Email: debringe@ecnet.ec

Websites:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

<http://home.tiscali.be/heleen.soetkin>

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden via de ambassade.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30€, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

– Via Kontinenten:

000-0718676-03

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori